

Telegraful Român

FOAIE RELIGIOASĂ EDITATĂ DE ARHIEPISCOPIA ORTODOXĂ ROMÂNĂ DE ALBA IULIA ȘI SIBIU

PREȚUL INSERTIUNILOR:

Un cm² 60 bani pentru odată; dacă se publică de mai multe ori se dă rabat corespunzător.
Insertiunile se adresează ADMINISTRĂȚIEI
Telegrafului Român, Sibiu, strada 1 Mai nr. 35.

ARTICOLELE ȘI CORESPONDENȚA

se adresează REDACȚIEI Telegrafului Român, Sibiu,
str. 1 Mai 35. — Articolele nepublicate nu se
înapoiază. — Scrisorile nefrancate se refuză.

ABONAMENTUL :

Pe un an : 24 lei
Pe 6 luni : 12 lei
Pe 3 luni : 6 lei

Relații de bună vecinătate

Vechile tradiții de colaborare frățească și prietenie, care s-au dezvoltat de-a lungul veacurilor între țările balcanice ca și interesul ca Balcanii să fie o zonă a păcii, cereau stabilirea după cel de al doilea război mondial a unor relații de bună vecinătate, a unor relații de prietenie și colaborare între statele din această regiune.

În spiritul acesta țara noastră prin reprezentanții săi a luat inițiativa pentru întărirea și dezvoltarea păcii și prieteniei între toate țările din Balcani prin crearea unor relații de bună vecinătate, pentru încheierea unui pact de neagresiune și securitate între ele în care să fie discutate toate problemele privind pacea și prin adoptarea unor măsuri practice în scopul creării unei zone denuclearizate.

Încă în anul 1957 Guvernul R. P. R. a făcut propuneri concrete pentru întărirea păcii în regiunea Balcanilor și pentru stabilirea unor legături prietenești și de colaborare între aceste țări.

La a 15-a sesiune a Adunării Generale O.N.U., delegația țării noastre condusă de Dl. Gh. Gheorghiu-Dej a prezentat spre discutare problema: „Acțiuni pe plan regional în vederea relațiilor de bună vecinătate între statele europene aparținând unor sisteme social-politice diferite”. În cadrul acestei probleme delegația țării noastre a reînnoit propunerile făcute în mesajul din 1957 cu privire la încheierea unui tratat care să asigure pacea în Balcani.

În cuvântarea ținută la a 15-a sesiune a Adunării Generale O.N.U., Dl. Gheorghiu-Dej spunea următoarele în legătură cu încheierea acestui tratat: „Cu convingerea profundă că realizarea înțelegerii balcanice corespunde pe de-a-ntregul intereselor fundamentale ale popoarelor acestei regiuni, precum și interesului general al menținerii și consolidării păcii în lumea întreagă, guvernul român reînnoiește propunerea cu privire la încheierea unui tratat de înțelegere și securitate colectivă având drept scop să se consolideze pacea în regiunea balcano-adriatică și să transforme într-o zonă din care să fie eliminate bazele militare străine, rampele de lansare a rachetelor și armelor nucleare”.

Cu toate că la propunerile Guvernului R.P.R. n-a răspuns favorabil Guvernul Greciei, iar din partea Turciei nu s-a primit nici un răspuns, totuși acțiunea țării

noastre pentru crearea unei zone denuclearizate în Balcani n-a rămas fără rezultate pozitive, ca: îmbunătățirea raporturilor dintre aceste țări prin reluarea relațiilor diplomatice între România și Grecia, reglementarea tuturor problemelor financiare, intensificarea legăturilor comerciale, precum și schimbul de vizite cu unele personalități politice și culturale din aceste țări. În martie 1960 s-a încheiat un acord de colaborare tehnică între țara noastră și Grecia în scopul descoperirii unor zăcăminte de petrol în această țară. Legăturile noastre cu Turcia au început să se dezvolte normal. În mai toate țările balcanice au luat ființă comitete pentru colaborarea balcanică.

Consfătuirea Comitetelor pentru colaborarea balcanică din Grecia, România, Jugoslavia și Bulgaria, care a avut loc între 15—17 aprilie 1961 la Atena, a întrunit personalități de seamă din viața politică, oameni de știință, oameni ai literelor, etc. Participanții au constatat că ideea unei înțelegeri între țările balcanice este mai actuală decât ori când. Din cuvântarea președintelui mișcării pentru înțelegerea balcanică din Grecia, Merkuris, rezultă că înțelegerea balcanică este o cerință stringentă a zilelor noastre, că ea trebuie realizată imediat și că nu pot fi piedeci esențiale în realizarea ei. Un mijloc de realizare a înțelegerii balcanice este fără îndoială: „Înfrățirea principiilor coexistenței pașnice și reglementarea prin mijloace pașnice a problemelor nesoluționate”.

În comunicatul final se arată că membrii consfătuirii au sprijinit toate propunerile „în scopul creării în Balcani a unei zone a păcii, în care să nu existe arme nucleare și baze militare”. Reprezentanții acestor comitete au constatat că: „Există mari posibilități reale pentru rezolvarea problemelor balcanice în conformitate cu interesele popoarelor balcanice și în interesul păcii”. S-a hotărât de asemenea ca următoarea consfătuire să aibe loc la Sofia. S-a cerut totodată să se continue efortul pentru organizarea de manifestări balcanice.

Consfătuirea Comitetelor pentru colaborare balcanică a însemnat un pas înainte pentru îmbunătățirea relațiilor și transformarea Balcanilor într-o zonă a păcii. Ea a însemnat un triumf al tuturor forțelor păcii.

Pentru oamenii muncii din toate aceste țări, pentru lupta lor eroică purtată pentru câștigarea libertății și independenței, consfătuirea Comitetelor pentru colaborarea balcanică face parte din marile mișcări ale popoarelor balcanice în sprijinul cauzei nobile a păcii și civilizației omenesti în această parte a Europei. Ea aduce o mare contribuție la marea cauză a consolidării păcii generale, la înlăturarea neîncrederii și încordării în relațiile dintre statele balcanice.

Avem convingerea că toate aceste acțiuni ale țării noastre ca și ale celorlalte țări socialiste vor duce la soluționarea problemei balcanice și că se va putea ajunge în curând la o colaborare rodnică între toate țările din această peninsulă prin statornicirea de relații de bună vecinătate între ele.

Trecutul de luptă și suferință comună, tradițiile culturale și bisericesti dintre aceste popoare, perspectivele dezvoltării economice și culturale sînt suficiente motive ca propunerile Guvernului nostru privind la dezarmarea și denuclearizarea acestei zone să-și găsească deplina aprobare pretutindeni. Toate popoarele doresc pacea și luptă pentru înfrățirea ei. Popoarele din Balcani de asemenea luptă pentru statornicirea unor relații de bună vecinătate între ele.

Țara noastră este hotărîtă — așa după cum rezultă din raportul prezentat de Dl. Gheorghiu-Dej la Adunarea festivă cu prilejul aniversării a 40 de ani de la crearea Partidului Comunist din România — „să întreprindă și pe viitor acțiuni neobosite pentru a contribui la însănătoșirea climatului internațional, la statornicirea de relații de bună vecinătate și colaborare între state”.

Biserica Ortodoxă Română prin învățătura și legăturile pe care le-a cultivat cu Bisericile surori din aceste țări este și azi ca și în trecut un factor de unitate și înțelegere între popoarele balcanice. Dragostea de pace pe care Biserica noastră o propovăduiește printre credincioșii săi, îi face pe aceștia să se simtă bine și să dorească să stea lângă vecinul său de alt neam, grec sau bulgar, să-l privească cu dragoste și simpatie, să-l aprecieze pentru realizările lui și să se simtă înfrății cu el în lupta împotriva războiului, în lupta pentru o pace trainică în Balcani.

Al. Moisiu

„Și pe pământ pace...“

Aceasta este chemarea pusă ca lozincă pentru marea întrunire pancreeștină a Mișcării creștine pentru pace, care a avut loc în iunie 1961, la Praga.

Gîndul acesta de pace, cîntat de îngeri la ieslea Domnului și reluat de însuși Mîntuitorul Iisus Hristos, nu este o simplă formă de cuvînt, ci el cuprinde în sine însuși înțelesul vieții; fără de pace nici Învierea Domnului și nici Înălțarea Sa la cer nu ar avea sens.

De aceea în actualitate gîndul acesta al păcii nu este izvorît dintr-o singură minte de om, ci din mulțimea conștiințelor omenestii ca o necesitate firească a vieții, în care se manifestă neconținut capacitatea de progres a fiecăruia și a tuturor împreună, pentru o viață mai bună și mai fericită. Nu este corespunzătoare părerea unor că viața aceasta ar fi o vale a plîngerii, căci odată ce pentru noi creștinii stă în evidență Evanghelia Domnului și Pogorîrea Duhului Sfînt peste apostoli, această viață creștină se desfășoară cu grija Mîntuitorului ca să fie mai fericită încă aici pe pământ.

Rugăciunii zilnice pentru pace i se alătură însă totodată și o stăruință pentru pacea lumii întregi, în care mai există și atîția de altă credință, dar la fel oameni cu dorința fierbinte să trăiască o viață în pace și în bunăvoire. Cu toții deci trebuie să urmărim același țel.

În acest scop, în zilele de 11 pînă 14 aprilie 1961 a avut loc la Greifswald, în Germania democratică, o întrunire o Comitetului plenar al Mișcării creștine pentru pace, spre a lua în dezbateri toate amănuntele privitoare la organizarea cît mai potrivită a întrunirii pancreeștine din iunie. Au venit delegați ortodocși din Patriarhia rusă, cea romînă și mitropolia cehoslovacă, apoi evanghelici din Cehoslovacia, ambele Germanii, Olanda, Polonia, Ungaria și Uniunea Sovietică. Toți erau în același gînd, deși grăiau în diferite limbi. S-au întîlnit vechi cunoscuți, care acum de trei ani tot ostensesc împreună spre același scop al păcii, justificate și creștinești.

După ședința festivă inaugurală din aula Universității semimilenare, în care s-a subliniat faptul că alături de principiul coexistenței se situează cel de proexistență, pentru că fiecare om nu trăiește în această lume numai pentru sine, ci activează în comunitatea semenilor săi, deci și pentru alții, s-a trecut la lucrarea propriu zisă. După repartizarea lucrărilor, la cuvînt au ajuns comisiile speciale.

Astfel comisia teologică s-a ocupat cu redactarea textelor din referate cu privire la cuprinsul lor doctrinar în așa fel, ca principiile ortodoxe să rămînă neștirbite. Se proiectează un referat principal, intitulat: „Pentru pacea lumii” și cinci coreferate, despre: Hristos și pacea lumii, Pace și dreptate, Pace și pîine pentru toți, Pace și noile state din lume și De la război rece la o epocă de pace. Apoi vor fi 10 teme pentru cele 10 comisii de discuții, care vor discuta pe lîngă temele din coreferate încă și acestea: Pace și dreptate, Problema germană care tulbură liniștea europeană, Raportul cu mișcarea ecumenică a bisericilor care organizează în noiembrie o mare întrunire la Delhi în India și Pace și tineretul, care trebuie să se atașeze cu însuflețire acestei misiuni a păcii și să o ducă mai departe la timpul său.

Comisia operativă s-a ocupat cu invitația celor 600 de participanți la întrunire din lumea întreagă. Se constată că adeziunea multora din țările capitaliste ale

apusului este deosebit de însuflețită, ca dovadă de necesitatea colaborării lor cu forțele păcii. Vor veni delegați din întreaga Africă, în care scop o delegație s-a și deplasat în vreo 12 țări ca să facă invitații și personale, apoi din Asia întreagă și pînă în Indonezia, ca și din ambele Americi.

Comisia financiară constată că întreținerea întrunirii se acopere exclusiv din donațiile multor biserici locale, între care și din donația substanțială a Patriarhiei romîne, alături și de venituri de la bisericile apusene de confesiune evanghelică. Cei cîțiva catolici ce vor veni, vor fi oaspeți „observatori”, ca să nu cadă sub excomunicare papală.

Comisia informativă arată că pentru lămurirea opiniei publice asupra întrunirii pancreeștine s-a inițiat publicarea unui Buletin propriu, care a și apărut în 3 numere informative.

Incheindu-se lucrările apoi în ședință plenară, care a aprobat propunerile comisiilor, membrii au participat la o slujbă evanghelică, la care au predicat mai mulți delegați, între care și P. S. Episcop Nicodim din Moscova. Apoi, în zilele următoare s-au ținut conferințe lămuritoare cu clericii evanghelici din Rostock, Berlin, Lipsca și alte locuri.

Cu această ocazie mi-am putut da bine seama cît de doritor de pace este poporul muncitor din Germania democratică și cîtă

Meditație

Sfînta Impărtășanie

Taina cea mare a creștinătății este Sfînta Impărtășanie, prin care, după credința noastră, ni se dă spre mincare însuși trupul și singele Domnului, spre iertarea păcatelor și dobîndirea vieții de veci.

Iată ce spune Mîntuitorul despre aceasta:

„...Eu sînt pîinea cea vie care s-a pogorit din cer, de va minca cineva din pîinea aceasta va fi viu în veci... Iar pîinea pe care o voi da este trupul meu, pe care-l voi da pentru viața lumii.

Părinții voștri au mincat mană în pustie și au murit. Eu sînt pîinea ce s-a pogorit din cer, — de va minca cineva din pîinea aceasta va fi viu în veci”... „Cel ce mănîncă trupul meu și bea singele meu are viață veșnică și eu îl voi învia în ziua de apoi...” (In. 6, 33—35).

Biserica creștină de la întemeierea ei învață, că fără cuminecătura nu este credință, nici viață veșnică pentru creștinii...

Ea ne spune prin asemănări însemnătatea Sf. Impărtășanii.

Cel dintîi om Adam — a pierdut raiul aducînd moartea în lume prin mincare.

Fiul lui Dumnezeu, Adam cel nou, revărsă în noi viață vecinică tot prin mincare.

Sau, — un om hrănește pe un alt om, cu gîndurile sale, cu nădejtile și sentimentele sale, cu duhul și iubirea sa...

Cine nu s-a simțit și oarecum hrănit de pe urma unor învățături frumoase, luate de la părinți sau de la oameni?

Dumnezeu, cel nevăzut, ni se dă în cuminecătura într-o formă care nu este altceva decît semnul vădit al prezenței Sale divine.

Prin cuminecătura Dumnezeu coboară la noi și noi ne ridicăm la Dumnezeu și astfel ne întîlnim într-o unire minunată, în care se împlinesc toată dragostea lui Dumnezeu.

Doamne! — ca slujitor al tău, — mă rog în altarul sfînt, cînd în picioare, cînd în genunchi, cînd vorbind cu Tine, cînd ascultîndu-te în fundul inimii, — cînd îndemnînd credincioșii să-și unească rugăciunile lor cu ale mele, cînd amestecîndu-mi vocea cu a îngerilor Tăi, — cînd cuminecîndu-mă pe mine însumi și pe binecredin-

capacitate depune pentru a șterge din urmările unui război nedorit și criminal. Pretutindeni am întîlnit oameni dornici de înțelegere, de colaborare, de împreună bucurie și de viață îmbelșugată. Numai portul transoceanic de la Rostock vorbește pentru aceasta de pildă în cuvinte fără seamăn. Acolo s-a creat, numai în timp de 3 ani, o lucrare minunată care stă ca dovadă vie despre ceea ce dorește și urmărește germanul cinstit. De aceea în mijlocul acestora atmosfera de schimb de gînduri era întotdeauna plină de caldă însuflețire și de reală prietenie.

Contactul acesta a fost foarte roditor pentru că a oferit prilejul unor discuții directe de cunoaștere reciprocă, de înțelegere comună și de înlăturare a răutăților învrăjbitoare pe care le transmite războiul rece al imperialiștilor și revanșarzilor apuseni. S-a putut astfel constata că Mișcarea creștină este totodată și locul potrivit ca să se spulbere vechile neînțelegeri și îndușmăniri și să se stabilească relații de reală înțelegere și prietenie, așa precum o vor oamenii muncii de pretutindeni. A vorbi despre pace nu se arăta ca o simplă înșirare de cuvinte, ci ca o necesitate pentru viața fiecăruia și a tuturor împreună.

Aceste constatări ne obligă pe noi ca creștini să ne ținem de cuvîntul Sf. Evanghelii care ne îndeamnă neconținut pe calea păcii în lume. Aceasta cu atît mai mult că ni se spune acolo răspicat că: „Dumnezeu este pace și bucurie în Duhul Sfînt” (Rom. 14, 17).

Prof. M. Șesan

cioșii creștini cu Trupul și Singele Tău.

Înainte de a săvîrși Sf. Liturghie îmi spăl mîinile ca semn al nevinovăției ce trebuie să am în timpul acestei slujbe.

Cit de ușor este Doamne, să curăț mîinile și cit de greu este să curăț cele dinlăuntru!

Lui Moise, cînd s-a apropiat de rugul ce ardea, i a poruncit să descalțe picioarele sale căci locu este sfînt... Imi descalț și eu oare mîntea și inima de gînduri necuvicase cînd vreau să-ți slujesc și să mă cuminec cu Tine? Și tot Moise înainte de a primi cele zece porunci a postit și s-a rugat 40 de zile... Eu cînd te primesc pe Tine în trupul meu, cuminecîndu-mă, postesc oare de ispitate și de gînduri necucernice?

Tu ai zis: „Cine mă primește pe mine, eu voi rămîne întru el”... Am eu oare curățenia ce se cuvine pentru a Te putea primi pe Tine? Cînd primim în casa noastră un oaspete ales, ne măturăm casa și ne îmbrăcăm frumos și curat, cînd te primim pe Tine în Sf. Cuminecătura ne-am măturat oare conștiința și sufletul de preocupări și gînduri rele?

Biserica și altarul la care slujesc și mă cuminec sînt frumos împodobite, — oare sînt și eu împodobit cu virtuți vrednice de Tine? Nu cumva răceala mea, ușurința mea, risipirea gîndurilor mă duc departe de Tine — și în altar sînt numai cu trupul și cu buzele... și de multe ori slujesc și mă cuminec, avînd păcatul și ispita în gînd și în inimă?

Zacheu te-a primit în casa sa, bucurîndu-se, nu cumva atunci cînd Tu prin cuminecătura intri în mine — eu ies din mine, și fug cu gîndul meu, cu preocupările mele spre gînduri păcătoase și pe Tine Doamne te las singur?

Ca să săvîrșesc cele sfînte în altarul bisericii Tale, eu trebuie să fiu curat ca îngerii.

Nu mă lăsa Doamne, ca prin nepăsare și răceală să văd în liturghia ce ofitez un mijloc de câștig!

Cel mai mare prooroc — Ioan Botezătorul a zis cînd Te-a văzut: „Iată mielul lui Dumnezeu, care ridică păcatele lumii”.

Cînd mă apropiu de Sfîntul Potir dă-mi și mie convingerea proorocului ca să zic: „...iată pe Acela care ridică păcatele mele”; ...alungă din conștiința și inima mea toate gîndurile și preocupă-

STIRI

Din cele 2,8 miliarde de oameni care populează planeta noastră, un miliard revine sistemului mondial socialist, 500 milioane țărilor imperialiste dezvoltate, restul de 1,3 miliarde reprezintă populația țărilor slab dezvoltate.

*

Numărul analfabeților reprezintă în medie 12% din populația Italiei.

*

În Uzbekistan, la 10.000 locuitori revin de 2 ori mai mulți specialiști cu studii superioare decât în Franța și de 28 de ori mai mulți decât în Iran.

DE LA 100 ÎN SUS

La 15 ianuarie 1959 în Uniunea Sovietică trăiau 21.708 oameni în vîrstă de 100 sau de peste 100 de ani, dintre care 4.436 la orașe și 17.272 la sate, 5.432 bărbați și 16.276 femei. Din cifra totală, 4.883 aveau între 105—109 ani, 1.384 între 110—114, 532 între 115—119, iar 592 erau de 120 și peste 120.

Recordul longevității îl deține locuitorii din Caucaz. În R. S. S. Azerbaidjană, la fiecare 100.000 de locuitori sînt 84 de oameni în vîrstă de 100 și peste 100 de ani, iar în regiunea autonomă Nogorno-Karabahă — 144 (care este și cifra cea mai mare).

Dacă comparăm cele de mai sus cu situația din cîteva țări capitaliste, constatăm că în timp ce în U.R.S.S. trăiau în 1959 21.708 oameni în vîrstă de 100 și peste 100 de ani, în S.U.A. de pildă — e vorba de „populația albă” — conform recensămîntului din 1950 erau numai 2.005 de centenari, în Anglia (1951) 301, în Franța (1946) 261, iar în Japonia (1950) 97 de persoane.

Moartea lui Moise

Moise avea 120 de ani. Știind el că nu va intra în Canaan, dar și că i se apropia sfîrșitul, a socotit potrivit timpul să așeze un povățuitor al poporului lui Izrail în locul său. De aceea l-a chemat la sine pe Iisus Navi și-a pus mîinile asupra lui și în fața tuturor izraeliților i-a zis: „Fi tare și curajos că tu vei intra cu poporul acesta în pămîntul, pe care Domnul s-a jurat părinților lui să i-l dea și tu îl vei împărți în părți de moștenire. Domnul însuși va merge înaintea ta, el însuși va fi cu tine și nu se va depărta de tine, nici te va părăsi; nu te teme, nici nu te înspăimînta” (Dt. 31, 37—38).

După aceea a grăit Dumnezeu către Moise: „Iată s-a apropiat clipa în care să mori ... iată tu te vei odihni cu părinții tăi” (Dt. 31, 14—16). Vestea morții nu l-a înspăimîntat pe Moise. Dimpotrivă, el a rostit cuvinte de învățătură către izraeliți și i-a adus lui Dumnezeu cîntare de laudă și de mulțumire pentru toate cîte i-a rînduit în vremea vieții sale. Apoi a părăsit șesul Moabului unde se găsea și s-a suit în muntele Nebo. De aici a privit pămîntul Canaanului. Iar Domnul i-a zis: „Iată pămîntul pentru care m-am jurat lui Avraam, lui Isaac și lui Iacob, zicînd: seminției tale îl voi da. Te-am învrednicit să-l vezi cu ochii tăi, dar într-însul nu vei intra”.

După aceea Moise a murit „și a fost îngropat în vale, în pămîntul Moabului...”, dar nimeni nu știe mormîntul lui nici pînă în ziua de astăzi” (Dt. 34, 4—6).

Fiii lui Izrail l-au plîns și l-au jelit pe Moise 30 de zile. Au și avut pe cine plînge, căci „de atunci nu s-a mai ridicat în Izrail prooroc asemenea lui Moise, pe care Dumnezeu să-l fi cunoscut față către față, nici să săvîrșească asemenea semne și minuni” (Dt. 34, 10).

D. Călugăr

rite care te profanează pe Tine, cum ai alungat pe negustori din curtea templului, pentru ca cu vrednicie să mă împărtășesc cu preacuratele Tale taine, spre ertarea păcatelor și viața de veci.

Pr. T. Radu

Rugăciune

Dumnezeule Prea Sfinte
Care-n ceruri locuiești,
Unde pururea îți cîntă
Oștirile îngerești...

Fă ca și noi o, Stăpîne,
Mereu să Te laudăm
Și pe calea mîntuirii
Pașii să ni-i îndreptăm.

Fii cu noi de-a pururi Doamne
Fii al nostru salvator
Și ne-ntărește-n ispite
Și ne dă la lucru spor.

Curățește-ne Părinte
Mințile de cuget rău,
Ca de-a pururi s-avem gîndul
Îndreptat spre tronul Tău.

Dăruiește-ne Tu PACEA
Ca-n iubire să trăim
Și în toată viața noastră
Ne-ncetat să Te slăvim.

Luminează-ne o, Doamne,
Calea vieții pe pămînt,
Ca să Te găsim și-n lume
Dumnezeul nostru sfînt.

Pr. Al. Gherghel

„Pildă am dat vouă”

Un adevărat creștin trebuie să fie un viu exemplu de purtare aleasă și de viață curată, creștinească, căci creștinismul înainte de a fi o învățătură, este mai ales viață și adevărul creștin este o putere care se descopere în faptă, ca o urmare a vieții și învățăturii lui Iisus Hristos. Învățătura Mintuitorului s-a oglindit desăvîrșit în faptele sale și viața lui se răsfrînge în învățătura Sa. El a fost pedagogul faptei, al innobilării sufletului, al vieții curate. El ne cheamă, zicînd: „cel ce-mi slujește mie, mie să-mi urmeze”, „pildă v-am dat ca să faceți și voi precum am făcut eu vouă” (Ioan 12, 26; 13, 15).

Dacă fiecare creștin este chemat să fie un exemplu viu de viață creștină, cu atît mai mult este chemat la aceasta preotul, slujitorul sfințit al altarului, ca unul ce este părintele sufletesc și îndrumătorul spiritual al păstoriților săi. Despre persoanele sfințite Mintuitorul zice: „voi sînteți lumina lumii și sarea pămîntului. Așa să lumineze lumina voastră înaintea oamenilor ca văzînd faptele voastre cele bune, să preamărească pe Tatăl vostru cel din ceruri” (Mt. 5, 14—16). În altă parte Sf. Ap. Pavel spune clar în privința aceasta: „să-ți pildă credincioșilor cu cuvîntul și cu purtarea, cu dragostea, cu duhul și cu curăția” (I Tim. 4, 12). Iar Sf. Ioan Gură de Aur zice: „Mai tare decît orice trîmbiță răsună mărturia faptelor bune și mai strălucitoare decît lumina este o viață curată, chiar dacă defăimătorii ar fi fără număr; fi tu, îndrumătorule, prototip al vieții, sînd înaintea credincioșilor ca o icoană vie, ca o lege însușlețită, ca un dreptar ales, ca un monument prețios și viu al bunei vieții, căci așa trebuie să fie dascălul spiritual”. Tot în privința aceasta Sf. Ap. Pavel ne cheamă: „Vă rog, fiți următori mie precum sînt și eu următor lui Hristos” (I Cor. 4, 16). În altă parte tot același Sf. Ap. poruncește: „Ce ați văzut, ce ați primit și ați auzit la mine aceia să faceți și Dumnezeuul păcii va fi cu voi” (Filip. 4, 9). În acest fel toți credincioșii „se vor modela după cel din frunte, după modelul preotului lor”, zice Sf. Vasile cel Mare.

Să ne străduim, preoți și credincioși, să ducem o viață frumoasă, după voia lui Dumnezeu, ca oameni ai iubirii, ai păcii și slujirii binelui obștesc.

Prel. de Pr. V. A. Bassarabin

Din cuvintele Sf. Părinți

Dragostea acoperă mulțime de păcate, iar răutatea chiar pe cele ce nu sînt le bănuiește. Sf. Ioan Gură de Aur.

Este rușine izvorită din păcat și este rușine (spre îndreptare), care aduce mărire și har. Sf. Ioan Damaschin.

Cel ce nu e în stare să se conducă pe sine, cum poate să izbutească a conduce de alții? Sf. Ioan Gură de Aur.

Pentru un creștin nu este altă pagubă mai mare ca aceasta: să dețină credința și darurile Sf. Botez și totuși să decadă rob patimilor; în felul acesta osînda lui e mai mare și judecata mai aspră. Sf. Clement Alexandrinul.

Cel ce păcătuiește nesocotește legea; iar cel ce păcătuiește împotriva legii necinstește pe Dumnezeu. Sf. Vasile.

Prin osteneală multă și deprindere (stăruitoare) chiar și patimile cele mai supărătoare și rele se slăbesc. Sf. Didim.

Dreapta judecată a lui Dumnezeu urmărește și pe acele fapte care sînt știute numai de noi, și mai ales pe acestea le scoate la iveală. Sf. Grigorie de Nissa.

Nici o faptă bună oricît de mică ar fi ea, nu scapă de la judecata lui Dumnezeu. Dacă păcatele vor fi cercetate cu atîta amănunțime, încît nici cuvintele nici chiar gîndurile nu scapă de judecată, cu atît mai mult cele bune se vor cumpăni fie ele mari sau mici. Sf. Ioan Gură de Aur.

Pe episcopul sau preotul nou să nu-l disprețuiești, căci nu în vîrstă stă virtutea, ci în iscusința cunoștinței. Sf. Ioan Gură de Aur.

Sufletul preotului se cade să fie curat ca lumina. Sf. Ioan Gură de Aur.

Un om care nu se lasă îndrumat este ca o corabie fără cîrmă. Sf. Vasile.

Minciuna este culmea cea mai de sus a răutății.

Din cauza miniei se fac grăirile de rău și vorbele deșarte. Din minie, mîinile sînt nestăpînite, se fac blăstămățiile, rănirile și alte multe cîte nici nu le poate cineva spune.

Precum apa care trece prin locuri mlăștinoase se tulbură de tot ce găsește în cale, tot așa și cel mînios și neastîmpărat nu lasă nimic la locul său. Cel mînios nu ține seama de bătrînețe, nici de virtute, uită de rudeni, pe cel ce i-a făcut bine, ne mai avînd nimic vrednic de cinste și de bună cuviință înaintea lui. Sf. Vasile.

Ispitele sînt cu adevărat ispite numai pentru cei ce se ispitesc, iar pentru cei ce nu se lasă biruiți de rele, ispitele sînt pricină de incununare și iscusință. Fotie al Constantinopolului.

Arhim. Serafim Popescu

Din cultul divin al Legii Vechi

Vreme de 40 de zile, cît a stat Moise în muntele Sinai, Dumnezeu i-a arătat ce să facă pentru buna rînduire a slujbelor dumnezeiești. Indată după coborîrea din munte, Moise a și pornit să rînduiască lucrurile așa cum îi poruncise Domnul.

Mai întîi a chemat la sine un meșter priceput și i-a dat să facă o lădiță aurită în afară și înlăuntru. În lădița aceasta a pus cele două table ale legii. De aceea ea se numește „sicriul legii”. Apoi, după porunca lui Dumnezeu, Moise a pus să se alcătuiască „Cortul mărturiei”, care consta din 3 părți și anume: Sfînta Sfintelor, în care se păstrează Sicriul legii; Sfînta, în care se așează o masă aurită pentru punerea pe ea a 12 azime și a unei cane cu vin, un candelabru cu 7 brațe și altarul tămîierii; tinda, unde se afla altarul de jertfe și un vas de spălat pentru preoți. Credincioșii Legii Vechi aveau să stea la rugăciune în tinda Cortului Sfînt.

Cortul sfînt era făcut din lemn aurit și din cele mai frumoase țesături. El era făcut astfel ca să poată fi purtat din loc în loc, deoarece izraeliții se găseau în călătorie spre Canaan. Mai tîrziu

(Continuare în pag. 4)

Duminica a VI-a după Rusalii

Vindecarea Slăbănogului Matei IX, 1-8

„Scoală-te, ia-ți patul și mergi la casa ta”. (Matei IX, 6).

Venind Iisus în orașul său, Capernaum, i-au adus un slăbănog că să-l vindece. Bolnavul, neputînd umbla, fiind paralizat, cîțiva prieteni mîloși l-au pus pe o targă și așa l-au adus la Iisus. Mulțimea de popor, însă, bloca intrarea în casă, încît nimeni nu se putea apropia de Mintuitorul. Prietenii paralizicului nu au renunțat la gîndul bun de a-l ajuta și se urcară pe acoperișul casei, îi desfac tavanul și lasă targa cu bolnavul înaintea lui Iisus. Această lucrare nu era din cale afară de grea, căci în răsărit, casele nu erau construite din material greu și solid, fiind o climă caldă, iar acoperișul era plan și multe case aveau în tavan o deschizătură, putîndu-se urca pe o scară din afara casei, pe acoperiș. Deci mai mult decît osteneala, a fost devotamentul și dragostea prietenilor paralizicului. Văzînd Mintuitorul pe paralizic îi spune: „Cutează, fiule, și se iartă păcatele”. Aceste cuvinte își au tîlcul lor adînc: „Cutează, fiule”... adică, îndrăznește, nu te teme. Mintuitorul îl încurajează, semn de adîncă milă și compătimire pentru bolnavul care era cuprins de frică și înpăimîntat de prezența lui Iisus și pentru a alunga această spaimă. Iisus îl cheamă cu numele afectuos pe care un părinte îl dă fiului său, zicîndu-i: „fiule”.

Frica de care era cuprins bolnavul, era de natură intimă, sufletească, căci își dădea bine seama de păcatele pe care le-a săvîrșit în viață și știa și aceea, că lui Iisus Hristos nu i se poate ascunde nimic. Cu siguranță, că această conștiință a stării păcătoase a sufletului său, a trezit în el remușcări și păreri de rău amare. De aceea se temea paralizic și de aceea l-a primit cu atîta compasiune binevoitoare Mintuitorul Hristos. Cu alte cuvinte, omul nostru, nu era paralizic numai cu trupul, ci era grav bolnav cu sufletul, era plin de păcate, era paralizic și sufletește. În aceste momente el se gîndea mai mult la durerea și boala sufletului său, decît la trupul său neputincios. De aceea și Hristos privește la sufletul pierdut, pentru mîntuirea căruia a venit în lume și dă vindecare sufletului paralizicului, prin cuvintele: „Iartă-ți-se păcatele tale”. — Cu siguranță că în acea clipă, paralizicul s-a curățit de păcate și s-a făcut sănătos sufletește.

Cuvintele Mintuitorului nostru Iisus Hristos n-au fost pe placul multora din cei de față, dintre care unii așteptau să-i vindece trupul pe care îl vedeau bolnav și se mirau în sine de cuvintele lui Iisus. Alții — cărturarii — ziceau între sine: „Acesta hulește!”. Și aceasta o ziceau, pentru că numai Dumnezeu poate ierta păcatele. Or, Hristos zicînd cuvintele de iertare, se socotește pe sine Dumnezeu, deci hulește, blasfemiază pe Dumnezeu. Mintuitorul a cunoscut gîndurile lor

Din cultul divin al Legii Vechi

(continuare din pag. 3)

acest cort avea să fie înlocuit printr-un templu mareț zidit din piatră și din alte materiale prețioase.

Tot la porunca lui Dumnezeu au fost rînduiți preoții Legii Vechi, care aveau să aducă jertfe și să tîmîieze în cortul mărturie. Ei erau din seminția lui Levi, cea mai aleasă seminție a lui Izrael. Intiul arhieru (mare preot) a fost însuși Aaron, fratele lui Moise.

Atunci au fost rînduite și sărbătorile Legii Vechi, din care mai însemnate erau: Paștile, în amintirea ieșirii izraeliților din Egipt; Rusaliele, amintind primirea celor 10 porunci pe muntele Sinai; Sărbătoarea corturilor, în amintirea timpului petrecut de izraeliți în corturi prin deșertul Arabiei. Izraeliții aduceau jertfele prescrise în lege, mergeau la sfintele slujbe în zilele rînduite, cîsteau pe preoți și țineau sărbătorile cu toată sîrguința.

D. Călugăr

viclene și le dă o nouă dovadă a Dămnezeirii Sale, zicînd: „Pentru ce cugetați rele întru inimile voastre? Căci ce este mai lesne a zice: Ți se iartă păcatele, sau a zice, scoală-te și umblă! Ci ca să știi, că Fiul Omului are putere a ierta păcatele pe pămînt, atunci a zis slăbănogului: Scoală, ia-ți patul și mergi în casa ta”. Și sculîndu-se, s-a dus în casa sa. Iar gloatele văzînd, s-au mirat și au mărit pe Dumnezeu, Cel ce a dat putere ca aceasta oamenilor” (Matei IX, 1—8).

*

Mintuitorul a făcut, deci, o îndoită minune: a vindecat sufletul paralizicului iertîndu-i păcatele și i-a vindecat și trupul bolnav de paralizie.

Tot așa una din principalele îndatoriri impuse de Mintuitorul Apostolilor Săi, a fost aceea ca să ușureze suferințele oamenilor, și cele trupești și cele sufletești. Cuvintele Lui de la Sfîntul Evanghelist Ioan: „a suflat și le-a zis: „Luați Duh Sfînt, căroră veți ierta păcatele, li se vor ierta și căroră le veți ținea, vor fi ținute” — îmbracă pe preoții lui Hristos cu putere de sus pentru a vindeca, prin deslegarea de păcate, bolile sufletești ale credincioșilor căzuți în păcate. Aceasta este cea mai grea boală a sufletului — păcatul — și minunea vindecării sufletului se săvîrșește prin Sfînta Taină a Spovedaniei, cu condiția ca cel bolnav să fie adus la preot sau să fie chemat preotul la el pentru tămăduire. Cînd preotul lui Hristos spune peste capul celui ce se spovedește cuvintele: „Te iert și te desleg de toate păcatele tale” — Hristos este cel ce rostește aceste cuvinte ca și paralizicului din Sfînta Evanghelie de astăzi: „Cutează, fiule, și se iartă păcatele”. — Preoții sint, așa dar, medicii sufletelor bolnave de boala păcatelor și ei pot, cu puterea primită de la Mintuitorul, să vindece această boală, care — nevîndecată — duce la moartea și osîndirea sufletului.

Toți cei ce vă simțiți cugetul apăsător de păcate, veniți la Sf. Spovedanie și vă ușurați. Veniți fără frică, Hristos vă zice și vouă: „Cutează, fiule”... Să fie păcatele voastre cit munții de mari, cit nisipul mării de multe și ca tăciunile de negre și urite, prin Sfînta Taină a Spovedaniei toate vi se vor ierta, căci dragostea lui Dumnezeu le covîrșește pe toate, căci El: „Nu vrea moartea păcătoșului, ci să se întoarcă și să fie viu”. Prin Sfînta Taină a Spovedaniei se împlinesc în sufletul nostru cuvintele Psalmistului: „Stropi-mă-vei cu isop și mă voi curăți, spăla-mă-vei și mai mult decît zăpada mă voi albi”. Prin Sfînta Taină a Spovedaniei ni se face primenirea sufletului așa cum a fost el după Botez, plin de har și de sfințenie.

Pe apele limpezi ale unui lac, o lebădă albă ca zăpada își oglindește chipul mîndru și simpatic. De pe țărîm, un pictor căuta să-i prindă chipul pe pînză, iar niște copii hoinari priveau și lebăda și munca pictorului. La un moment dat, pictorul se depărtează de la șevalul său, copiii chemă lebăda la mal, o prînd și-i vopsesc penele în negru și apoi îi dau drumul în apă. Lebăda se privește nedumerită în apele lacului și nu se recunoaște pe sine așa murdară cum este. Dorînd să înlăture de pe ea murdăria și să-și recapete frumusețea avută, începe să-și spele penele în apă și nu și-a dat odihnă pînă n-a devenit curată.

Sufletul nostru, această lebădă curată și albă, a fost murdărită de păcate, devenind urît și negru. Privîndu-l prin oglinda apelor lacului dămnezeirii, care îi reflectă chipul, nu se mai recunoaște pe sine ca făcut după chipul și asemănarea lui Dumnezeu. Ce să facem deci? Să ne spălăm, să ne curățim păcatele în apele lacului Sfîntei Spovedanii care poate să ne curețe de orice păcat, căci altfel ne scufundăm în fărădelegi și în păcatul nostru vom muri. Să alergăm la preoții Bisericii, să îngenuchem sub epitrahirul lor și

să ne spovedim păcatele cu adîncă și sinceră părere de rău și prin duhovnicul nostru, Hristos Domnul ne va da iertare, zicîndu-ne: „Cutează, fiule, și se iartă păcatele tale”.

Ne putem spovedi ori cînd și la ori care preot în funcțiune al Sfîntei noastre Biserici, dar nu ne putem spovedi ori cum, căci de la o bună și sinceră spovedanie depinde mîntuirea sufletului nostru. De aceea, înainte de spovedanie să facem un examen serios de conștiință, ca să ne cunoaștem păcatele. Pentru aceasta e nevoie să ne retragem într-un loc singuratec și să stăm de vorbă cu noi înșine, în meditație și rugăciune, în reculegere deplină. Pentru un timp oarecare să lepădăm alte griji și să vorbim cu Dumnezeu. Numai în liniște ne auzim glasul conștiinței și auzim ce ne vorbește Dumnezeu. În aceste momente de liniște putem să auzim glasul clopotului conștiinței noastre, care bate ori de cîte ori întîlnim în suflet păcatul. Examenul de conștiință este o citire în cartea vieții noastre, scrisă de noi înșine și fiecare pagină a ei este oglinda care ne reflectă chipul și starea sufletului nostru. Avînd cunoscută starea sufletului nostru, mergem și ne spovedim toate păcatele, zicînd cu Psalmistul: „Inimă curată zidește întru mine Dumnezeule și duh drept înnoiește întru cele din lăuntru ale mele”...

În felul acesta, prin Sf. Spovedanie, se vindecă sufletul credincios de ranele păcatelor.

Pentru vindecarea bolilor trupești creștinul folosește medicamentele și se adresează medicilor. Aceștia, prin învățătura lor mare și cunoștințele lor mari, fac foarte mult bine celor bolnavi, vindecîndu-i pe foarte mulți de boalele lor. Ei săvîrșesc într-adevăr lucruri minunate. Cei mai mulți dintre medici, plini de milă și compătimire față de cei în suferințe, aduc prin știința lor atîta mîngiere și bucurie celor mai necăjiți și întristați dintre semenii lor. Ei sint a se socoti între cei mai de seamă binefăcători ai oamenilor și dacă își îndeplinesc îndatoririle cu conștiință și devotament, sint cinstiți de toți. Ei văd și cunosc suferința mai bine decît alții, de aceea munca lor este prețuită și binecuvîntată.

Creștinul însă, și în durerile trupești înalță gînd de rugă către Dumnezeu, care — prin taina Sf. Maslu — revărsă harul ce curăță de păcate, ce mîngie și întărește, precum scrie în Epistola lui Iacob V, 13—15.

Aceștia sint învățăturile pe care le desprindem din Sfînta Evanghelie de astăzi. Iată, deci, că Mintuitorul nu a părăsit pe cei bolnavi sufletește și trupește. În dureri și boli sufletești și trupești, să recurgem cu încredere la medici pricepuți, dar și la Doctorul cel Mare, Iisus Hristos. Iar Mintuitorul, după ce ne-am făcut bine, nu ne cere altceva, decît: „Iată, te-ai făcut sănătos: de acum să nu mai păcătuiești”.

Prot. Iuliu Man

Irmosul Schimbării la față

Suflete al meu slăvește
Și cîntă azi Domnului
Care s-a schimbat la față
În Muntele Tavorului.

Nașterea Ta nestricată
Fecioară-ai învederat,
Cum din ale tale coapse
Dumnezeu s-a arătat.

Și spre mîntuirea noastră
Cu oamenii-a petrecut
Cel ce-I necuprins de ceruri,
A intrat în chip de lut.

Pentru-aceasta Născătoare
De Dumnezeu, te mărim,
Prin cîntări și slujbe sfinte
Noi în veci te preamărim!

Pr. Al. Gherghel